

prvé stolice, že na tento případ nelze vztahovati ustanovení železničního dopravního řádu, o něž se žalovaná strana opírá, a pokládá tudíž posouzení věci po právní stránce tak, jak prvním soudem provedeno bylo, za úplně správné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opírá se toliko o důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. Jest tedy vyjítí ze zjištěných skutkových předpokladů a dokazovati, že toto zjištění bylo ne-
správně podřazeno pod zákon. Bylo zjištěno, že ve skladišti dopravního úřadu na Wilsonově nádraží v Praze byla koncem listopadu 1917 uložena bedna kakaové moučky ve váze 107 kg, že nemohl ani odesílatel ani adresát býti zjištěn a že tato zásilka byla přípisem ředitelství státních drah v Praze ze dne 25. ledna 1918 co přespočetná ohlášena úřadu pro výživu. Nebylo tedy ani zjištěno, že bedna, o níž jde, byla odevzdána dráze k dopravě, a není tedy dráha oprávněna dovolávati se zvláštních ustanovení železničního dopravního řádu. Tím padají její námitky, kotvící právě v těchto ustanoveních a nemůže tedy dráha, opírajíc se o tato ustanovení, odpírati vydání zažalované částky, již beze všeho důvodu zdržuje. Právní posouzení sporného případu je bezvadné a stačí jinak odkázati k důvodům rozsudku odvolacího soudu v podstatě správným.

Čís. 563.

Odmítnuta-li žaloba právoplatně pro nepřislušnost dovolaného soudu, nejsou s jejím podáním u tohoto soudu spojeny účinky zahájené rozepře (§ 232 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 23. června 1920, Rv I 294/20.)

Žaloba, již domáhal se žalobce na základě zákona o lidových soudech cenových ze dne 28. května 1919, čís. 299 sb. z. a n. vrácení přeplatku penízem 45.000 K, podána byla dne 29. července 1919 u okresního soudu v Unhošti jako soudu lichevního, jenž jí pro nepřislušnost (přes 10.000 K) odmítl. Po té podána byla dne 2. srpna 1919 u zemského soudu v Praze a rovněž odmítnuta pro nepřislušnost, načež došla dne 2. září 1919 k obchodnímu soudu. Žalovaný namítal, že žalobní nárok uhasl. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl a uvedl ohledně námitky žalovaného v *důvodech*: Žaloby na náhradu přeplatků jsou vázány preklusí, která vzhledem k § 5 a 14 zák. ze dne 28. května 1919 čís. 299 sb. z. a n., dne 9. června 1919 vyhlášeného, nastala dnem 28. července 1919. Již z toho vyplývá, že žaloba musí ve lhůtě býti podána u soudu příslušného, neboť se jedná o soudní uplatňování nároku, k němuž žaloba u nepřislušného soudu podaná nevede. Citovaný § 5 svým rozeznáváním: . . . jak před lidovými soudy cenovými tak před řádnými soudy . . . « názor tento podporuje. Ostatně žaloba u lidového soudu cenového v Unhošti dne 29. července 1919 podaná jest již sama o sobě prekludována. *O d v o l a c í s o u d* rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Dle § 5 zákona ze dne 25. května 1919 čís. 299 sb. z. a n. končila lhůta k podání přítomné žaloby dnem 28.

července 1919, byl tudíž žalobní nárok již prekludován, když byla podána žaloba u nepřislušného lidového soudu cenového v Unhošti dne 29. července 1919, tím spíše tedy při pozdější reprodukci u soudu příslušného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dle podacího razítka okresního soudu v Unhošti došla žaloba do podatelny tohoto soudu dne 29. července 1919. Tvrdí-li dovolatel přes to, že žalobu podal u řečeného soudu dne 28. července 1919, lze tomu rozuměti jen tak, že tento den byla žaloba podána na poštu, čemuž, hledíc jednak ku bydlišti dovolatelova právního zástupce jednak ku sídlu zmíněného okresního soudu, bylo asi skutečně tak. Při tomto, arcí velice blahovoleném výkladu stavu věci, byla ovšem žaloba u lidového soudu cenového podána včas, poněvadž dle § 5 zákona o lidových soudech cenových ze dne 28. května 1919 čís. 299 sb. z. a n. doba poštovní dopravy do propadné šestinedělní lhůty se nevčítá. Než přes to zcela právem zamítly obě předchozí stolice žalobu jakožto opozděnou. K zachování lhůty jakož i k přerušení uplynutí lhůty stačí ovšem, že žaloba byla na soudě podána (§ 232, odstavec prvý c. ř. s.). Předpokládá se však, že žaloba byla podána na soudě příslušném, aťsi ostatně byl soud příslušným po samém zákonu, nebo stal se příslušným následkem toho, že bez námítky věc projednal. Vznese-li žaloba na soud nepřislušný a tímto odmítnuta právoplatně pro nepřislušnost, není podáním žaloby spor zahájen a nepřivodí se účinky, vytčené v § 232 c. ř. s. Zákon ustanovuje ohledně promlčení výslovně, že považuje se za nepřerušené, byla-li žaloba právoplatným výrokem prohlášena za nemístnou («unstatthaft» § 1497 obč. zák.). Tímto výrokem míní se zajisté nejen výrok o věcné neopodstatněnosti, nýbrž i procesuální nepřípustnosti žaloby, tudíž zejména též výrok naznačený v § 43 j. n., pokud se týče §§ 240 a 261 c. ř. s. Předpis § 1497 obč. zák. jedná arcí pouze o lhůtách promlčecích, platí však v naznačeném směru alespoň obdobně i pro lhůty propadné, poněvadž o těchto zákon po této stránce se nevyslovuje a § 232 c. ř. s. nakládá stejně i s lhůtami promlčecími i s lhůtami propadnými. Nelze konečně nechat bez povšimnutí, že zákonodárce sám čeliti chtěl nebezpečí, plynoucímu z toho, že žaloba podána byla u soudu nepřislušného. Odkázána-li totiž žaloba v případech § 261, poslední odstavec c. ř. s. v doslovu novely na soud příslušný, nezruší se tím zahájení rozepře. Z tohoto předpisu a contrario vyplývá jednak, že v jiných případech zůstává při ustanovení § 43 j. n., jednak, že v těchto případech právoplatným odmínutím žaloby pro nepřislušnost pomínou účinky zahájené rozepře a ku věci hledí se tak, jako kdyby žaloba vůbec nebyla podána.

Čís. 564.

Ustanovením § 7 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. není vyloučen dovolací rekurs proti usnesení druhé stolice, jímž určení náhrady bylo vůbec odepřeno.

Určení výši náhrady dle § 7 v řízení mimosporném jest soud i tehda povinen, je-li sporno, komu náhrada přísluší.